

Bir Ayasofya Hatırası

– Süvari İzci · 30 Mayıs 2013

Evimizde hiç olmadığı kadar bir neşe hakimdi. Dedem sanki kırk yaş birden gençleşmiş gibi elindeki bastonu bir kenara atmış, tertemiz bir seccadenin üzerinde ayakta, gözyaşları içerisinde namaza durmuştu. Dedemi daha önce böyle hiç görmemiştim. Babaannem, çoğunlukla elinde tesbihiyle bir köşede oturur ve derin derin ufku seyreder, o mübarek dudakları kımıldardı. Şimdiyse, genç bir gelin gibi mutfakta anneme yardım ediyordu. Annem hiç bir zaman babaannemi çalıştırmazdı. Onun bir dediğini iki etmemeye çalışır, babaannemde her zaman şefkatle anneme sarılır, onun için hayır dualar ederdi. Tüm bu olanlara bir anlam veremiyordum. Babam işten geldiğinde bu durumu muhakkak ona sormalıydım. Akşamı ipe çekiyordum. Nihayet hava kararmış, babamın eve geliş saati yaklaşmıştı. Zil çaldığında, heyecanla kapıya koştum. Gelen babamdı. Sevinçle ve biraz da merakla ona sarıldım. Beni kucağına aldı. Bak bakalım sana ne aldım dedi. Merak etmiştim doğrusu. Sevgili babacığım zaman zaman sürpriz hediyelerle benim ve kardeşlerimin gönlünü hoş eder, bizi sevindirirdi. Kimi zaman sabahları kalktığımda yanı başımda güzelce ambalajlanmış bir paket bulur, heyecanla açar ve hep hayal ettiğim oyuncaklardan biriyle karşılaşır. Nasıl mutlu olurum bilemezsiniz. Şimdiyse kareye benzer bir şey yine güzelce süslendirilmiş ve babamın annemin elinde duruyordu. Daha fazla sabredemedim. Bir çırpıda paketi açtım. Paketin içinden bir cami maketi çıkmıştı. Biraz şaşkınlıkla babamın yüzüne baktım. Seni Cuma günü bu camiye götüreceğim dedi. Bu cami AYASOFYA. Mahzun ve mazlum Ayasofya. Seninle bu camide namaz kılacağız. Benim için bu hediye gerçekten de çok değişik olmuştu. Tam manasıyla anlamlandıramıyordum ama herhalde artık büyüyordum. Hediyeler bile değişmeye başladığına göre. O Cuma günü geldi çattı. O gün babam işe gitmedi. Biz ailece bir gece önceden yola çıktık. Arabada küçük kardeşim annemin kucağında mışıl mışıl uyuyor, onun haricinde ben ve ağabeyim annemle babaannemin ortasında oturmuş, yolu takip ediyorduk. Gece yolculuğuna pek alışık değildik doğrusu. Bu da bize heyecan veriyordu. Van'dan İstanbul'a yolculuğumuz başlamıştı ve şu an elimde olan bu caminin içinde sonlanacaktı. Gözlerimi açtığımda yolların oldukça kalabalık olduğu gözüme çarptı. Dedeciğim babama dönüp; - Türkiye bugün İstanbul'a akıyor adeta, maşallah.. Rabbim sana şükürler olsun. - Çok şükür baba... Anlaşılan İstanbul'a gelmiştik. Çok farklı duygular içerisindeydim. Herkeste içten içe bir coşku hali vardı. Annem yola çıkmadan önce hazırladığı yiyeceklerden çıkardı. Afiyetle yemeye başladık. Küçük kardeşim anlaşılan benden önce uyanmıştı. Babaannemin kucağında keyifle dışarıyı seyrediyordu. Nihayet gelmiş olmalıydık. Babam kalabalık sokaklar arasında görevlilerin gösterdiği bir yere arabayı park etti. Babam; - Babacığım biraz uzak kaldık ama yapacak birşey diyordu dedeme. Dedem sanki hiç duymamış gibi, gözleri ufka bakar bir şekilde yürümeye başlamıştı bile. Ağabeyim babaannemin koluna girdi. Babam beni kucağına aldı. Annemde küçük kardeşimi kucaklayıp yürümeye başladık. Bu kadar insanı hiç bir arada görmemiştim. Ben babamın kucağında şaşkınlıkla etrafı seyrederken, dedem gelip geçenle selamlaşıyordu. Yollarda bizim gibi aileler aceleyle yürüyordu. Ağlayan nineler, dedeler gözüme çarpıyordu. Biraz yürüdükten sonra geniş bir meydana geldik. Şeritlerle bölünmüş alanda, -kontrolden geçtikten sonra- insanlar yere serilmiş halılar üzerine çökmüştü. Kadınlar

için ayrılan bir bölüme babaannemle annem yönlendi. Kardeşim annemle birlikte gitti. Ben babamın yanında kaldım. Mümkün olduğu kadar ileriye gitmeye çalıştık ama yer yoktu. Sonunda bulunduğumuz yere oturduk. Dedem saatine baktı. Yaklaşık kırk beş filan var dedi. Karşımda babamın hediye ettiği maketin aynısı olan bir cami duruyordu. Ben hayranlıkla camiyi seyretmeye başladım. Gözlerim bu mahşeri kalabalıktaydı. İnsanlar adeta bir emri bekler gibi heyecanlıydı. Nihayetinde camiden gür bir seda yükselmeye başladı. ALLAHU EKBER ALLAHU EKBER...

Hayatımın en anlamlı anını geçirdiğimi anladığım o İSTANBUL hatırası ve o muhteşem mabet AYASOFYA'nın içinde bir öğle namazı sonrası tefekküre dalmıştım. Tam on iki sene geçmişti üzerinden. O zamanlar on bir olan yaşım, şimdi yirmi üçe gelmişti. Memleketimden eğitim için ayrılalı dört sene oluyordu. Sahabe efendilerimizin kabri şeriflerinin olduğu bu mübarek şehir, benim hayatımda çok başkaydı. Sabah namazıyla başlayan ziyaretim, bu vakitlere kadar sarkmıştı. Hayalim bir an için o güne gitmişti. O mahşeri kalabalık sonrası kimse ayrılmak istemiyordu. Namaz bitmiş olmasına rağmen, yerinden kımıldayan yoktu. Herkesin gözü sulanmıştı, hüngür hüngür ağlayanlar hiçte az değildi. Bir zaman sonra annemlerle buluşmak üzere ayrılmıştık. -Gerçi onları uzun zaman bulamadık ama olsun.- O günden sonra Pazar gününe kadar İstanbul'da kalmıştık. Her namaz vakti Ayasofya'nın yolunu tuttuğumuzu hatırlıyorum. Şimdi bu şehirden kısa bir zaman sonra ayrılacak olmanın hüznü beni sarıyordu. Hayatıma yön veren o hatıranın izleri hala burdaydı. Sevgili dedeciğimin göz yaşları sanki hala şadırvanlardan akıyor gibiydi. Bütün bir halkın gözyaşları sel olmuştu. Bense babacığımın hediye ettiği o müstesna Ayasofya maketine hüznle bakıp duracaktım. Hayat beni burdan alıp nerelere savuracaktı bilemiyordum...

Not: Herkesin fikrini, inancına saygı göstermekle birlikte ekserisi Müslüman olan bir ülkede, hangi gerekçelerden geçerse geçsin neticede 500 sene bir İslam mabedi olarak kullanılan Ayasofya'nın ibadete açıldığını hayal etmek, istemek normal bir istektir diye düşünüyorum.. Teşekkürler..